

KISS LÁSZLÓ

Kedves Kárász,

hazudnék, ha azt mondanám, a mai napig nem hiszem el, hogy tiéd a pálma, hogy elsőként te értél révbe a megmérettetésen, amelyre ellustult, téli szünetes szörfözgetéseim egyikén figyeltem fel, hisz nyomban az örömhír kézhezvételekor kinyomtattam egy közös fényképünket, színes patronnal, hogy sok mindenkinek megmutassam, hogy: mindenkinek megmutassam, és eldicsekedjem veled, és a te győzelmeddel.

A fotón egyedül te vagy látható, a fűben fekszel, pontosabban a merítőhálóra terítve, kiemelés után, és a tekinteted méltósággal teli beletörődést tükröz, igaz, ha jobban szemügyre veszem a képet, talán némi értetlenséget is, de nem azt a fajtát, amelytől kicsit sincs messze holmi rebellis attitűd, amilyen az eszetlen vergődő csukáé, vagy a látszólag intellektuális pontyé, akinek ugyancsak ellenére van, a tapasztalatok ezt mutatják, a horog ütötte apró seb, sebecske, a te belenyugvással elegy értetlenséged a sztoikus filozófusé; Seneca és Marcus Aurelius rokonára is merek benned, nyugodt vagy és józan, mint aki belátta, hogy a megváltozott körülmények nem föltétlen járnak együtt az életmód újraértelmezésével, s ha együtt járnak is, hát szarok bele – ezt sugallja a tartásod, továbbá hogy megszokott higgadt-ságod és belső harmóniára valló önfegyelmed vélhetően, egyben nagyon helyesen, már a szákolás pillanatában átmentetted ideátra.

Kövér vagy, s a színed arany, ebben is különbözel távoli rokonodtól, a rákosista ivadéktól, a rettenetes ötvenes években ránk szabadított ezüstkárásztól, amely nem csupán fakó és színtelen, de alakja nélkülözi a tányérformát, ami egy jó, egy igazi, egy rendes kárász esetében, amilyen magad is vagy, alapvető, expressis verbis: hungarikum, arról nem is szólva, hogy a háta csapott, mintha legyalulták volna, mintha sunyítana, akár a zavarosban halászó alattomos lóköttő, más megközelítésben: csirkefogó, nem csoda, hogy mostanában, ezt az isteni gondviselésnek tudom be, mind kevesebb akad belőle horogra, s a természetvédő és horgászörök sem kedvelik, miközben te, ezt a végeredmény, a vetélkedő eredménye ismeretében bizton állíthatom, „mindkét csoport szimpátiáját” maradéktalanul élvezed.

És ezen a fotón, jóllehet csak téged látni, magam is ott vagyok (most előveszem, és nézem), a hátracsapott úszóidban, a pikkelyek mozaikján pedánsan átívelő sötét áramvonalban, a farokszárny előtti foltban, a letaposott kutyatejben és sástőrekben, amelyen heversz, benne vagyok én is, valahol ott fogom a gépet, és kattintok.

S csupán azt akartam közölni veled, és rajtad kívül mindenkivel, hogy amint megszereztem ezt a versengést, és az indulók listáján megláttam a neved, majd fel-

fogtam, édes istenem, ha csak belegondolok, libabőrös lesz a felkarom, hogy magad is ringbe szálltál „Az év hala” címért, ezt érdemes kurzívval szedni, és hogy 2012, hát mindjárt klikkeltem egy szavazatot a neved mellé, melléd, és bár tudtam, hogy a kattintás pillanatában épp aranyéremgyanús szilvaorrú keszeg kitartó támogatásnak örvend ebben a szétivott országban, s testalkata is olyan, hogy könnyen rágerjed, aki óvatlanul szemrevételezi, abban is bizonyos voltam, hogy ez a pillanatnyi első hely, a – maradjon köztünk: randa – szilvaorrú becses pozíciójának füstje nagyobb, mint a láng, amelyet a mohó netgerillák és kocapecások tulajdonítanak neki, amint ezzel együtt azt is biztosra vettem, hogy nem állsz messze, te és én, mi, attól, hogy hamarosan átvegyük a vezetést, azonkívül és nota bene: a harmadikként a nyomunkban kullogó lápi pócról tudomást sem vettem, mert inkább a közelgő célegyenest várva, az eredményhirdetésig hátralévő idő lassú múlásától némileg türelmetlenül, hátradőltem kandalló-meleg szobám karosszékében, és számvetést csináltam, honnan jöttünk, s mivé lettünk.

És eszembe jutottál így, és eszembe jutottál úgy, és láttalak itt, és láttalak ott –

a Gabi bácsi horgász helyén, amint első példányaid a kisvödörbe kerülnek, és kezdetét veszi a kapcsolat, a mi élethosszig tartó szerelmünk, melynek során egy-egy felejthető szűk évre szem elől veszítjük majd egymást, hogy annál nagyobb vehemenciával következék be a nagy remix, a viszontlátás gátlástalan gesztusai, különösen ami engem illet, de erről akkor, az első kimért és megfontolt kapásjelzőmozdítások pillanataiban még nem tudunk, egyelőre csak a reflektálatlan öröm van, különösen ami engem illet, hogy az előző napok esőzése nyomán felszínre került földigiliszták sorsa az lett, ami a nagykönyvben, az Antos Zoli bácsi írta Nagy Kék Horgászkönyvben meg van írva, s a kitartó, ám eredménytelen zsinóráztatás váratlan meghozta gyümölcsét, vakáció, napsütés;

hogy később, ami ilyen helyzetekben cirka hat év, egy bevágás után sárgán fölbugyborékolysz az iszapos túloldalon, mint akinek megzavarták a nyugalomát, azt a bölcsét, azt a mély értelműt, s ugyan ideig-óráig, ami ilyen helyzetekben cirka másfél perc, tanúsítasz bizonyos ellenállást, de szokásod szerint hamar belátod, hogy indokolatlan az erőlködés, és megadod magad, csupán súlyoddal, finom oldalra húzásaidal érzékelteted, hogy vagy, s hogy nyugi, nemsokára, ami ilyen helyzetekben cirka huszonöt másodperc, találkozunk;

hogy milyen önzetlen adod oda magad a kanálisokon, s a foglyul ejtett húsz darab törpeharcsácska nagyságodtól megbabonázva milyen mámorosan tapsikol, amikor a békanyálás vízből kiemelem a szákot, még ha az avatatlan szemlélő, belátom, arra gondolhatott is, hogy csupán nyomorultul vergődnek az összepréselt nyálkás testek a háló szövetébe fogva, mert volt már dolgom outsiderrel, akinek büszkén mutattalak, hangsúlyozva bölcsességed, amire értékelhetetlen válasz érkezett, ostoba, némi tűnődést követően ez hangzott el, ostoba, amit, advocatus carassii, nem csupán vonakodtam elfogadni, de egy fölényes, ellenben alig észrevehető ajakrándítással az üzenet feladójának értelmi képességeit is megkérdőjelez-

tem, igaz, most, ahogy felidézem a jelenetet, valamiért arra gondolok, nekem volt címezve az ítélet, mindenesetre késő gondolkodni rajta.

Mert láttam, ahogy egy kissrác összekever a ponttyal, ami bizonyos szemszögből diadal, de van nézőpont, ahonnan gáz;

ahogy a nagy Szalóki, a kis Szalóki bátyja partra vezeti egy fotóérett félkilósadat;

ahogy csapatostul korzózol a téészen túli csatornák hínáros promenádján;

ahogy az üdülőközpont átereszének csobogós hullámtörői közt ugrándoazol, la-zán és felelőtlenül, s féltelek, mert mi van, ha mit tudom én;

ahogy a dagi gyerek, akit elütött a taxis, kiemel a krumpliföldek melletti tározóból, és hasadon megcsillan a lemenő nap egészségtelen sárga fénye, a szomorú augusztusvégi narancs;

ahogy a Malom-tó idős pecása úgy csúsztat a durva fémszákba, mintha természetes volna, hogy kifogható vagy és sok van belőled, amint az is volt, s éppen ettől rendkívüli;

ahogy egy kisebb példányod hátába, közvetlenül az úszó alá beakasztom a csukázóhorgot, mert az ember néha elkövet hibákat;

ahogy nagy vagy, fölfújódott, szinte csúf, és az oxigént vesztett vízben pipálsz, de még ekkor sincs hiszti;

ahogy döglött vagy, és rád tenyerelek, valósággal odapasszírozlak a hokedlihez, s a kaparás nyomán röpködnek rólad a pikkelyek;

ahogy hónapokra eltűnsz, majd felbukkansz,

vagy ahogy hónapokra én.

Mert eszembe jutottál így, és eszembe jutottál úgy, és láttalak itt, és láttalak ott,

s miközben a közelgő célegyenesre várva emlékeink felidézésének szenteltem az időt, néha lopva ráklikkeltem az oldalra, amelyen a nagy versenyfutás zajlott, és egy ilyen véletlen odakattintáskor döbbenet láttam, hogy miután beavatkozást tapasztalt, bundát, szabályszegő magatartást észlelt, szünetelteti a megmérettetést a honlap kezelője, de nyugi, mert a következő napokban tiszta lappal újraindul a verseny.

Őszintén mondom, ami a per definitionem győzelmet illeti, olykor nem csupán nevetelnékem támad az első helyekre pályázók közönséges akarnoksága láttán, de egyenesen hányni van kedvem, s ezúttal is kifejezetten ideges lettem, hogy aztán váratlan valami régen érzett, vagy tán sosem tapasztalt versenyszellem legyen úrrá rajtam, és alig vártam, hogy újból megnyíljon az internetes felület, s rajta föltűnjek ti hárman.

A reaktiválás pillanatában nyomtam is a gombot, „szavazok”, és alig leplezett büszkeséggel vettem tudomásul, mint kezdesz lebilincselő hajrába, a keszeg és a póc időnként helyet cserél, de napról napra világosabb, hogy a végső eredmény alakulásába egyik sem tud beleszólni, te közben magabiztosan dzsalsz a győzelem irányába, mint aki előtt kitaposott pálya van, amelyen akadálytól mentes a mozgás, a lápi póc ugyan nekiveselkedik egy újabb vágtnak, de mintha rácsapnának az őt támogató kezekre, ezt az isteni gondviselésnek tudom be, fogyni kezd, majd szépen

lassan abbamarad a klikkelés, a nagyképű szilvaorrú keszegről pedig már azt sem tudni, életben van-e még, bírja-e a tempót, vagy kifeküdt valahol az utolsó kanyar előtti hosszú szakaszon.

Drága Kárász, ezt hívom én nagyon szép győzelemnek.

S csupán azt akartam közölni veled, hogy a rólad készített színes fényképet magam előtt tartva nem győzők gyönyörködni benned, ahogy nem szűnök meg arra gondolni sem, hogy ez a te sikered, ez a tízezres közönséget megmozgató szavazás, ez a fényes és nagyszerű és páratlan célba érés a Magyar Haltani Társaság nagyszabású versenyén, akárhonnán nézem is, a kettőnk munkájának gyümölcse, s hogy benne, miként a képen, amelyen magad vagy látható, úszók, áramvonal, kutyatej, amint ezt fentebb pedzegettem, ott vagyok, ott kattintgatok szorgosan én is.

CSURKA ESZTER: CÍM NÉLKÜL